

К Л О Ш А Р И

- Сега това сако българско ли е? – казва по-брадатият клошар на по-дребния.
- А! Как ще е българско!? Не виждаш ли, че е хубаво!
- Да, де – ти "Шилд" имаше, нали? – пита брадатият и понечва да погледне етикета, а дребният се дръпва:
- Не, не – то другото е "Шилд".
- А? Другото?...Ама него не го... продаваш?
- Не, не – реших да не го продавам. Нося си го. Понякога.
- Аха. А тия обувки старите откъде са ти?
- Военните ми ги дадоха. Хубави са много. И не са стари. Абе, обувки и дрехи си имам много.
- Аз имам едни обувки за тебе – много здрави.
- Не. Имам си – нали ти казвам! – дръпва се по-дребният и се опитва да прикрие дупката отпред на лявата обувката.

- Книги продадох вчера на Солунска – продължава след малко брадатият – На Солунска може и някой друг лев да вземеш.
- Книги ли?
- Ами малко стари книги намерих. За какво са ми?
- А, да, а телевизор имаш ли?
- Е, телевизор – не. Там в стая номер седем в социалното има обаче.
- Мм. Тоя ли? Аз телевизор си купих вчера.
- Какъв? Плазмен ли е?
- Е, не... то...
- Ама той значи черно-бял ще да е, а?
- Не, как! – цветен е. Имах малко пари в банката, продадох и малко акции на борсата и си купих. Реших така – да си взема да гледам.
- Аз пък книги малко продадох вчера, та винце взех... – подава пласмасовата бутилка с червена течност „Мераклийско“, а дребният отпива.
- Браво, книгите са хубаво нещо!... Аз книгите много ги уважавам. Имаше една: "Целебният глад" ли, как беше... Много хубава. Как се прочиства организъмът като гладуваш. Много поучителна. Много хубаво нещо е това гладът.

- Ей тука много си прав. Голяма работа е гладът. Та аз и хлебец вчера взех...

Докато разчупва хляба, покрай тях минава млад мъж с ръце в джобовете. Брататият му виква:

- Ей момче, имаш ли левче да дадеш, да помогнеш, че ей тоя си взел вчера телевизор, ама няма за батерия на дистанционното?

- Хаха? Какво? Какво било? - подсмивва се мъжът докато ги подминава.

- Ето, видя ли не ти вярва никой за телевизора.

- Е, ти защо му каза за телевизора?

- Ами как - нали телевизор си си купил.

- Купил съм си.

- Добре, добре.

- Ако не вярваш...

- Да?

- Хайде, ставай да те вода.

- Къде ще ме водиш?

- Ставай! Да го видиш. Телевизия да гледаме.

- Не, добре съм си тука аз... Пък и не ми се гледа телевизия.

Хайде сега - седни, защо да си разваляме моабета тука с телевизия?... Успокой се. После ще отидем.

Дребният не го свърта на едно място:

- Ама после ще отидем, аз се заклевам...

- Да, ще отидем. Щом ти казваш, ще отидем. Нали е нов телевизор, първо трябва да го полеем. Хайде! Наздраве.

Наздраве де.

Дребният се суети, мълчи, сяда бавно до брататия, поглежда го, поглежда си обувките и накрая взима бутилката:

- Наздраве!